

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

La veritable alegria

Segurament coneixereu aquella anècdota de sant Francesc d'Assís parlant amb el germà Lleó i com li explicava què era la veritable alegria: «Torno de Perusa i de negra nit arribo aquí (al convent), i és temps d'hivern fangós i tan fred que es fan caramells d'aigua freda congelada a les extremitats de la túnica i colpegen sempre les cames, i la sang raja d'aitals ferides. I completament dins el llot, el fred i el glaç, arribo a la porta i, en haver trucat molta estona i cridat, ve un germà i pregunta: Qui hi ha? I jo responc: Fra Francesc. I ell diu: Ves, no és una hora decent d'anar pel món; no entraràs pas. I en insistir de nou, respon: Ves-te'n! Tu ets simple i il·letrat, ja no vens amb nosaltres; nosaltres som tants que ja no et necessitem. I jo de nou, dempeus a la porta, dic: Per amor de Déu, acolliu-me aquesta nit. I ell em respon: No ho faré pas. Ves-te'n al lloc dels Crucífers i demana-ho allí! Et dic que, si hagués tingut paciència i no m'hagués irritat, en això està la veritable alegria i la virtut i la salvació de l'ànima.»

Aquest diumenge celebrem el IV Diumenge de Quaresma. Tradicionalment aquest diumenge és conegut per l'inici del *intrauitus* de la Missa, és a dir, el cant d'entrada: *Laetare*. «Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa tots els qui l'estimeu. Estigueu contents tots els qui portàveu dol per ella; sereu alletats amb l'abundància del seu consol». És un diumenge que ens recorda un element molt important: la Quaresma i, en general, tota la vida cristiana no és tristesa sinó alegria.

Però, és possible l'alegria enmig de tants problemes i patiments com trobem a la vida? Fàcilment podem confondre alegria amb felicitat. La felicitat és un estat de l'ànim plenament satisfet. I com tot estat d'ànim és molt voluble. L'alegria és un

sentiment més profund, que neix generalment d'una viva satisfacció d'ànima. Com a sentiment té un caràcter més estable que un estat d'ànim o emoció. Ara bé, preguntem-nos: on trobem aquesta alegria? On la busquem?

La veritable alegria és un fruit de l'Esperit Sant (cf. *Ga* 5,22) i sempre va lligada a la caritat. Potser ens haurem trobat persones que són profundament egoïstes, que no miren per ningú i que se'ls veu satisfets. Però molt probablement no transmetran alegria. Perquè l'Esperit Sant ens insereix dins de la nostra vocació més genuïna: estimar i ser estimat. Per tant, l'alegria vindrà més de com jo estimo i em deixo estimar que no pas de condicionants externs.

Sant Francesc ens ensenya que si la creu de la vida la veiem com una ocasió on practicar la paciència —és a dir, una oportunitat on estimar el germà—, i adonar-nos que també és un moment on podem unir-nos a Crist en la seva entrega a la Creu, estarem responnent a la nostra vocació més profunda. Si vivim així la creu de cada dia, el món ens preguntarà per la causa de la nostra alegria, malgrat veure'ns a vegades tristos i plorant... perquè ho viurem amb la serenitat d'estar responnent a la crida a estimar.

Que aquesta Quaresma ens ajudi a experimentar-ho així i a evangelitzar els nostres familiars, amics i coneguts des del nostre viure amb paciència i alegria.

ENTREVISTA

Drets de la infància

IMMA AMADEO

«Quan una institució té clara la seva missió és normal que vagi madurant i evolucionant cap a estadis més rics i complexos», assegura Imma Amadeo, cap de comunicació de Diktya Foundation, una entitat impulsada pels Germans Maristes que pretén treballar pels drets de la infància i fer-ho en xarxa amb altres entitats. «És un pas lògic, si es tenen en consideració els objectius que s'han perseguit durant els darrers 10 anys: treballar des d'un enfocament de drets, per la promoció, la prevenció, la protecció i la participació de nenes, nenes i adolescents, en tot el que tingui a veure amb els drets de la infància», argumenta.

Aquesta fundació és una aposta clara dels Germans Maristes pels drets dels infants...

Diktya Foundation és el fruit d'un compromís institucional clar i de l'aprenentatge en xarxa de la pràctica concreta dels darrers anys. Quan parlem de voluntat i compromís institucional ho fem tenint molt present la feina del Consell provincial i dels provincials dels darrers anys. Hi ha canvis pel fet que hi ha persones que volen que hi hagi canvis.

Com es visualitzarà el seu treball?

Diktya té dues vessants, una interna que treballa en la xarxa marista, i una altra que promou la col·laboració amb altres institucions i entitats que tenen una finalitat com la nostra. Un dels projectes a nivell extern, en aquest cas amb Edelvives, és que les nostres formacions com *Trencar el silenci* puguin ser utilitzades per altres organitzacions i congregacions.

Per què cal el treball de tothom per avançar en la protecció de la infància?

La promoció, prevenció i protecció dels drets de la infància necessita no només de la col·laboració de totes les organitzacions que hi treballem, sinó també dels diferents governs i de la societat en general. És amb tothom que aconseguirem un canvi de cultura, un canvi dels models mentals de tot allò que té a veure amb els drets dels infants.

Oscar Bardají i Martin

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Acompanyar amb el testimoni de la paraula

Darrere nostre hi ha moltes persones que ens han ajudat a ser amb les seves paraules i els seus fets. Algunes, a més, ens han ajudat a ser cristians. Ben segur, amics lectors, que esteu pensant en alguns noms importants en les vostres vides. Però i el nostre testimoni envers els qui ens segueixen? Què hem de fer? Què hem de dir?

La nostra paraula ha de ser una paraula lliure i compromesa. Compromesa amb allò que està al servei de la persona i en la construcció d'un món de justícia, pau i desenvolupament, en la construcció del Regne. Lliure amb la llibertat dels fills i filles de Déu que neix de donar un testimoni humil, senzill, respectuós, entenedor, sincer i esperançador.

Acompanyar en el camí del creixement en la fe, ens ha de portar als pares, avis, mestres, mossens, professors, monitors... a proposar-los una experiència de cristianisme que esdevingui una veritable experiència religiosa, experiència fonamentada i fonamentadora.

El nucli de la paraula que els adreçem ha de ser l'Evangeli, el que Jesús deia i feia, concretat en uns valors que no són aliens a la pròpia vida ni a l'esdevenir del món. En l'horitzó proper, el trobament.

Apropar a Jesús, obrir a la irrupció de Déu en la pròpia vida. Un recés, una tro-

bada de Pasqua, una pregària comunitària, l'eucaristia... Apropar a Jesús, en el servei a les persones en les quals pateix, mor i ressuscita. Servei als infants en el lleure, als ancians en la seva solitud, als marginats en les carències, als nouvinguts en l'acolliment, als malalts en la companyia... sense negligir, en el moment que sigui possible, la formació que ofereix una catequesi, un catecumenat, un curset, un cercle d'estudis, un llibre...

Els adolescents i els joves han d'arrel·lar-se en els eixos de l'Evangeli i han d'assolir un cristianisme que és amor i servei generós perquè neix d'una experiència espiritual, fonamentada en la pregària, que apropant-nos a Jesús ens apropa als altres, que apropant-nos als altres ens apropa a Jesús.

Els adolescents i joves han de descobrir en els seus educadors en la fe, testimonis de Déu i del seu amor, del Déu que estima la vida, emissaris del Regne, que, des de la coherència, ofereixen un missatge que obre a una nova manera de relacionar-se amb els altres, de viure seguint l'Evangeli.

«Que així resplendeixi la vostra llum davant de la gent perquè vegin les vostres bones obres i glorifiquin el vostre Pare del cel» (Mt 5,16).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

No es un final sino un inicio

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

En el mensaje para la Cuaresma de este año, nos repite el Papa, a todos, unas palabras que dirigió en Lisboa a los jóvenes. En verdad que enardecen. «Busquen y arriesguen, busquen y arriesguen. En este momento histórico los desafíos son enormes, los quejidos dolorosos —estamos viviendo una tercera guerra mundial a pedacitos—, pero abrazamos el riesgo de pensar que no estamos en una agonía, sino en un parto; no en el final, sino al comienzo de un gran espectáculo». Un punto de apoyo es la conversión, de ahí surge un destello de esperanza. La fe y la caridad llevan de la mano y enseñan a caminar a la esperanza «y, al mismo tiempo, es ella la que las arrastra hacia adelante.»

Se nos convoca a la conversión, a ser valientes, a salir de nosotros mismos

conducidos por el amor al Señor y a los hermanos. A su vez, sabemos que nuestra salvación es un don de Dios. Jesucristo, con su muerte y resurrección, nos ha salvado.

Con frecuencia miramos a la cruz que tenemos en nuestras iglesias y en nuestros hogares. Elevamos nuestro corazón a Cristo, le damos gracias y le pedimos que nos ayude en el camino cuaresmal. Recibimos la señal de que Dios nos ama y le amamos.

Pidamos a la Virgen que seamos valientes para mirar a su Hijo ensangrentado en la cruz, nos alcance la gracia de llorar de amor; despojados de nosotros mismos, participemos con esperanza en el inicio de un nuevo amanecer. (Papa Francisco 14.9.15, 3.08.23, 12.24).

Lectures de la missa diària i santoral

11. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jn 4,43-54]. Sant Eulogi, prev. de Còrdova i mr. (859); santa Àurea (Oria), vg, abadessa de Villavelayo (Castella); santa Rosina, vg.

12. ■ Dimarts [Ez 47,1-9,12 / Sl 45 / Jn 5,1-16]. Sant Innocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar mr. (295); sant Bernat, bisbe; sant Teòfan, monjo; sant Lluís Orione, prev. salesià.

13. ■ Dimecres [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jn 5,17-30]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. VI), monjo i mr.

14. ■ Dijous [Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jn 5,31-47]. Sant Arnal, abat benedictí i mr. (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica; santa Florentina, vg.

15. ■ Divendres [Sa 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jn 7,1-2.10.14.25-30]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tossalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fund. Orde de Calatrava; sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. ■ Dissabte [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jn 7,40-53]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. ■ † Diumenge vinent, V diumenge de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Jr 31,31-34 / Sl 50 / He 5,7-9 / Jn 12,20-33]. Sant Patrici (†461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda. Sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

DIUMENGE IV DE QUARESMA

[Aquest diumenge es poden llegir les lectures del cicle A, amb el prefaci propi del cec de naixement: *1Sa 16,1b.6-7.10-13a / Sl 22 / Ef 5,8-14 / Jn 9,1-41* (o bé: 9,1,6-9,13-17,34-38)].

Lectura del segon llibre de les Cròniques (2Cr 36,14-16.19-23)

En aquells dies, tots els grans sacerdots i el poble re- incidien continuament en la culpa d'imitar tots els costums abominables de les altres nacions, profanant així el temple del Senyor, que ell havia consagra- rat a Jerusalem. El Senyor, Déu dels seus pares, els enviava cada dia missatgers que els amonestessin, perquè li dolia de perdre el seu poble i el lloc on residia. Però ells es burlaven dels missatgers de Déu, no feien cas del que els deia i escarnien els seus profetes, fins que el Senyor arribà a enutjar-se tant contra el seu poble que ja no hi havia remei. Llavors els caldeus incendiaren el temple de Déu, derrocaren les muralles de Jerusalem, calaren foc a tots els seus palaus, i des- truïren tots els objectes preciosos. El rei dels caldeus deportà a Babilònia els qui s'havien escapat de morir per l'espasa, i se'ls quedà per esclaus d'ell i dels seus fills, fins que passaren al domini persa. Així es complí la paraula que el Senyor havia anunciat per boca de Jeremies: el país fruí dels anys de repòs que li pertocaven; tot el temps que quedà desolat, el país va re- posar, fins haver complert setanta anys.

Però l'any primer de Cir, rei de Pèrsia, el Senyor, per complir la paraula que havia anunciat per boca de Jeremies, desvetllà l'esperit de Cir, rei de Pèrsia, per- què promulgues, de viva veu i per escrit, un edicte que deia: «Cir, rei de Pèrsia, fa aquesta declaració: El Se- nyor, el Déu del cel, m'ha donat tots els reialmes de la terra, i m'ha encomanat que li construis un temple a Jerusalem, ciutat de Judà. Si entre vosaltres hi ha algú del seu poble, que el Senyor sigui amb ell i que hi pugui».

Salm responsorial (136)

R. Si mai t'oblidava, Jerusalem, que se m'encasti la llengua al paladar.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 2,4-10)

Germans, Déu, que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nos- altres que érem morts per les nostres culpes. És per gràcia que Déu us ha salvat. I juntament amb Jesucrist ens ha ressuscitat i ens ha entronitzat en les regions celestials, perquè davant dels segles que vindran quedi ben clara la riquesa de la seva gràcia i la bon- dat que ha tingut per nosaltres en Jesucrist. A vosal- tres, que heu cregut, us ha salvat per gràcia; no ve de vosaltres; és un do de Déu. No és fruit d'unes obres, perquè ningú no pugui gloriar-se'n. Som obra seva: Ell ens ha creat en Jesucrist, per dedicar-nos a unes bones obres, que ell havia preparat perquè visquem practicant-les.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 3,14-21)

En aquell temps, digué Jesús a Nicodem: «Com Moï- sès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'ho- me ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envia el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen en ell, no se- ran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat con- demnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu. Déu els ha condemnat perquè, quan la llum ha vingut al món, s'han estimat més la foscor que la llum. És que no es comportaven com cal. Tothom qui obra malament té odi a la llum i es vol quedar en la foscor, perquè la llum descobriria com són les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb la veritat, sí que bus- quen la plena llum, i que tothom vegi què fan, ja que ho fan segons Déu».

Lectura del segundo libro de las Crónicas (2Crón 36,14-16.19-23)

En aquellos días, todos los jefes, los sacerdotes y el pueblo multiplicaron sus infidelidades, imitando las aberraciones de los pueblos y profanando el templo del Señor, que él había consagrado en Jeru- salén.

El Señor, Dios de sus padres, les enviaba mensajeros a diario porque sentía lástima de su pueblo y de su morada; pero ellos escarnecían a los mensajeros de Dios, se reían de sus palabras y se burlaban de sus profetas, hasta que la ira del Señor se encendió irremediamente contra su pueblo. Incendiaron el templo de Dios, derribaron las murallas de Jeru- salén, incendiaron todos sus palacios y destrozaron todos los objetos valiosos. Deportó a Babilonia a todos los que habían escapado de la espada. Fueron esclavos suyos y de sus hijos hasta el advenimien- to del reino persa.

Así se cumplió lo que había dicho Dios por medio de Jeremías: «Hasta que la tierra pague los sábados, descansará todos los días de la desolación, hasta cumplirse setenta años».

En el año primero de Ciro, rey de Persia, para cum- plir lo que había dicho Dios por medio de Jeremías, el Señor movió a Ciro, rey de Persia, a promulgar de pa- labra y por escrito en todo su reino: «Así dice Ciro, rey de Persia: El Señor, Dios del cielo, me ha entregado todos los reinos de la tierra. Él me ha encargado cons- truirle un templo en Jerusalén de Judá. Quien de entre vosotros pertenezca a ese pueblo, puede volver. ¡Que el Señor, su Dios, esté con él!».

Salmo responsorial (136)

R. Que se me pegue la lengua al paladar si no me acuerdo de ti.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 2,4-10)

Hermanos: Dios, rico en misericordia, por el gran amor con que nos amó, estando nosotros muertos por los pecados, nos ha hecho revivir con Cristo —estáis salvados por pura gracia—; nos ha resucitado con Cris- to Jesús, nos ha sentado en el cielo con él, para reve- lar en los tiempos venideros la inmensa riqueza de su gracia, mediante su bondad para con nosotros en Cristo Jesús. En efecto, por gracia estáis salvados, me- diante la fe. Y esto no viene de vosotros: es don de Dios. Tampoco viene de las obras, para que nadie pueda presumir. Somos, pues, obra suya. Dios nos ha creado en Cristo Jesús, para que nos dediquemos a las buenas obras, que de antemano dispuso él que practi- cásemos.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 3,14-21)

En aquel tiempo, dijo Jesús a Nicodemo: «Lo mismo que Moisés elevó la serpiente en el desierto, así tiene que ser elevado el Hijo del hombre, para que todo el que cree en él tenga vida eterna. Porque tanto amó Dios al mundo, que entregó a su Unigénito, para que todo el que cree en él no perezca, sino que tenga vida eterna. Porque Dios no envió a su Hijo al mundo pa- ra juzgar al mundo, sino para que el mundo se salve por él.

El que cree en él no será juzgado; el que no cree ya está juzgado, porque no ha creído en el nombre del Unigénito de Dios. Este es el juicio: que la luz vino al mundo, y los hombres prefirieron la tiniebla a la luz, porque sus obras eran malas. Pues todo el que obra el mal detesta la luz, y no se acerca a la luz, para no ver- se acusado por sus obras. En cambio, el que obra la verdad se acerca a la luz, para que se vea que sus obras están hechas según Dios».

COMENTARI

Alegrem-nos, fem festa perquè Déu ens estima

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

Allò més gran i més bonic que una persona pot experimentar, és sentir-se estimat i esti- mar. Estimat per Déu i estimat pels germans.

No tothom estima de la mateixa manera: de vegades es fa amb molt d'afecte; d'altres amb una presència callada al costat, un gest o una mirada; amb una conversa oberta i franca, donant bons consells o ajudes ma- terials; però també hi ha moments que un és estimat a través d'actituds i qüestions que d'entrada no agraden: un toc d'atenció, uns punts amb exigències, un crit d'alerta, una correcció, i fins i tot, hi pot haver un càstig merescut.

Són moltes les persones que al llarg de la vida ens han estimat i ens estimen. De ve- gades, ni ens n'adonem, i no sabem corres- pondre prou bé l'amor que ens han mani- festat.

També són moltes les persones que hem ajudat i estimat, i que estimem molt sincera- ment, encara que no sempre ens hagin cor- respòst.

¡Quin gran do i qualitat ens ha donat Déu! Ell ens estima i ens ha fet capaços d'estimar. Alegrem-nos-en i donem-li gràcies.

L'evangeli ens diu: «Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic perquè no es per- di ningú dels que creuen en Ell. [...] Déu envia el seu Fill al món, per salvar-lo gràcies a Ell.»

¡Quin goig, quina felicitat podem experi- mentar! L'Amor de Déu transforma en llum les tenebres que podem trobar en la nostra vida.

No ens sabem gaire d'estimar, i amb faci- litat ens surt el nostre egoisme, les nostres misèries i les nostres penes. Ens venen com unes nuvolades als nostres ulls i al nostre cor, i no sabem descobrir que hi ha persones que ens valoren i estimen i, que fins i tot, són ca- paços de sacrificar-se pel nostre bé, per aju- dar-nos.

I si ens costa descobrir l'estimació dels que veiem i tenim al costat, més ens pot costar descobrir, valorar i agrair l'amor de Crist- Jesús, que no veiem físicament, que ens vol do- nar amb plenitud la seva vida i estimació.

No ens cansem de fer camí amb aquella pau i alegria que Jesús ens dona, i encara que ens toqui experimentar contratemps i difi- cultats, sabem que l'esforç i el patiment ens conduiran a la veritable felicitat amb el Se- nyor, fent comunitat amb tots els germans que estimem i ens estimen. Servim al Senyor i als germans, amb alegria.

VIDA DIOCESANA

Notícies

Agenda

Del diumenge 10 al divendres 15 de març. Exercicis espirituals per a preveres a Caldes de Montbui. Predica Mons. Josep Vilaplana, bisbe emèrit de Huelva.

Dimecres 13 de març, a les 12 h. Reunió del Consell Diocesà de Càritas al Bisbat. **A les 19 h,** conferència quaresmal del bisbe Salvador a la Catedral: «Any de la Pregària. Claus per la pregària».

Divendres 15 de març, a les 18 h. Trobada d'adolescents en el Seminari Diocesà, organitzada per la Delegació de Joventut.

Dissabte 16 de març, tot el dia. Jornada de portes obertes al Seminari diocesà. **A les 11 h,** acte institucional amb motiu del 100 aniversari de l'escola agustina del Sagrat Cor a Terrassa. **A les 19.30 h,** Vetlla de pregària per les vocacions al Seminari.

Diumenge 17 de març, a les 10.30 h. El bisbe Salvador presideix la Missa a TV2 amb motiu del Dia del Seminari. **A les 11 h,** concert núm. 251 a l'església de Marata, *Per signum crucis*, música per 5 violoncel·ls.

Primera conferència quaresmal a la Catedral. En el marc de l'Any de la Pregària s'ha reflexionat sobre com preguem els cristians a partir de la pregària de Jesús i els primers cristians. També s'ha remarcat la importància de la Litúrgia de les Hores, la pregària amb la Paraula de Déu i els exercicis de pietat.

Benedicció de la Capella del Santíssim a Montcada. El dissabte 2 de març, el bisbe Salvador va presidir la Missa a la parròquia de Santa Engràcia de Montcada d'on és rector Mn. Joan Ferrero. En acabar la celebració, va beneir la reforma de la Capella del Santíssim i va visitar també els locals de Càritas i el nou espai per a l'arxiu interparroquial, reformats darrerament.

Trobades de religiosos. Durant els mesos de febrer i març s'estan realitzant trobades de fraternitat entre comunitats de religiosos del territori per fomentar el sentit diocesà i la col·laboració intercongregacional. Estan promogudes per la Delegació Episcopal de Vida Consagrada. S'han realitzat ja al Vallès Oriental, a Collserola i dissabte passat a Sabadell, al Sagrat Cor. Falta encara la trobada a Terrassa, a les RR. Agustines.

Trobada europea de Life Teen. Més de 500 participants, entre preveres, diaques i laics, de diversos països europeus han participat el cap de setmana de l'1 al 3 de març a Montserrat a l'edició d'enguany de la Life Teen European Training 2024, un mètode de nova evangelització que està ajudant els adolescents i joves a viure la fe. Ha participat també el seu fundador Randy Raus, d'Estats Units. El bisbe Salvador va celebrar la Missa a Montserrat el diumenge i compartí una estona de la trobada.

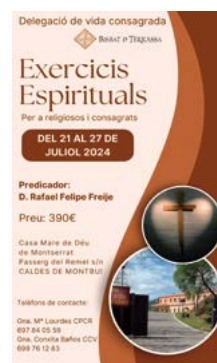
Llibres

La Missa. Per a què serveix?, de Lluís Carreras del Rincón. Aquest llibre de 148 pàgines, editat per Cobel Edicions, escrit per un laic i pare de família, està dirigit especialment a pares i mares que volen ajudar els seus fills a endinsar-se en el Misteri que vivim a l'Eucaristia, i a gaudir-ne amb una fructuosa participació, tot fent servir un estil molt didàctic i planer.

Informacions

La Delegació Episcopal de Vida Consagrada organitza una tanda d'exercicis espirituals per a religiosos entre els dies 21 i 27 de juliol a Caldes de Montbui, predicat per Mn. Rafael Felipe Freije, prevere de Girona.

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

CARTA DOMINICAL

La verdadera alegría

Este domingo celebramos el IV Domingo de Cuaresma. Tradicionalmente este domingo es conocido por el inicio del *introitus* de la Misa, es decir, el canto de entrada: *Laetare*. «Alegraos, Jerusalén, y regocijaos por ella todos los que la amáis, llenos de alegría por ella todos los que por ella hacíais duelo; de modo que maméis y os hartéis del seno de sus consuelos». Es un domingo que nos recuerda un elemento muy importante: la Cuaresma y, por lo general, toda la vida cristiana no es tristeza sino alegría.

Pero ¿es posible la alegría en medio de tantos problemas y sufrimientos como encontramos en la vida? Fácilmente podemos confundir alegría con felicidad. La felicidad es un estado del ánimo plenamente satisfecho. Y como todo estado de ánimo es muy voluble. La alegría es un sentimiento más profundo, que generalmente nace de una viva satisfacción del alma. Como sentimiento, tiene un carácter más estable que un estado de ánimo o emoción. Ahora bien, preguntémosnos: ¿dónde encontramos esta alegría? ¿Dónde la buscamos?

La verdadera alegría es un fruto del Espíritu Santo (cf. *Ga* 5,22) y siempre va unida a la caridad. Quizá nos hayamos encontrado a personas que son profundamente egoístas, que no piensan en los demás y que están satisfechos. Pero probablemente no transmitirán alegría. Porque el Espíritu Santo nos inserta dentro de nuestra vocación más genuina: amar y ser amados. Por tanto, la alegría vendrá más de cómo yo quiero y me dejo amar que de condicionantes externos.

Seguramente conoceréis aquella anécdota de san Francisco de Asís hablando con el hermano León y cómo le explicaba qué era la verdadera alegría: «Vuelvo de Perusa y en una noche profunda llego acá, y es el tiempo de un invierno de lodos y tan frío, que se forman canelones del agua fría congelada en las extremidades de la túnica, y hieren continuamente las piernas, y mana sangre de tales heridas. Y todo envuelto en lodo y frío y hielo, llego a la puerta, y, después de haber golpeado y llamado por largo tiempo, viene el hermano y pregunta: ¿Quién es?

Yo respondo: El hermano Francisco. Y él dice: Vete; no es hora decente de andar de camino; no entrarás. E insistiendo yo de nuevo, me responde: Vete, tú eres un simple y un ignorante; ya no vienen con nosotros; nosotros somos tantos y tales, que no te necesitamos. Y yo de nuevo estoy de pie en la puerta y digo: Por amor de Dios recogedme esta noche. Y él responde: No lo haré. Vete al lugar de los Crucíferos y pide allí. Te digo que si hubiere tenido paciencia y no me hubiere alterado, que en esto está la verdadera alegría y la verdadera virtud y la salvación del alma.»

San Francisco nos enseña que si la cruz de la vida la vemos como una ocasión para practicar la paciencia —es decir, una oportunidad para amar al hermano—, y darnos cuenta de que también es un momento donde podemos unirnos a Cristo en su entrega en la Cruz, estaremos respondiendo a nuestra vocación más profunda. Si vivimos así la cruz de cada día, el mundo nos preguntará el porqué de nuestra alegría, a pesar de vernos a veces tristes y llorando, porque lo viviremos con la serenidad de estar respondiendo a la llamada a amar.

Que esta Cuaresma nos ayude a experimentar lo así, y a evangelizar a nuestros familiares, amigos y conocidos viviendo con paciencia y alegría.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

